

ОД СОНЕТА ДО ЈЕЗИЧКЕ ИГРЕ – Избор из најмлађе српске поезије –

Петар Матовић

WEBCAM

КОРИДОР

Путеви се распростиру као талог /цуре низ тајне
обале слузи/ у преврнутој шољици кафе. Аутомобили
у шпицу: нагло размножавање пантљичара по цестама:
чланак сам огромног паразита, с уживањем удишем
нафтна испарења: мир после посла, оно у чему бих
могао да заспим сном праведника: *agnus dei*.

Зраке блескају о металик хаубу, ломе се о муњевите
бранике. Торзoi изa шофершајбни, неуморни портрети
из канцеларија, са шалтера/ сећање: без говора, рутински:
зглоб, печат – *рејровизор!* Ту их спазим: историја која те
на аутопуту престиже, без мигавца.

Какав идилични призор: пуши се асфалт, путари у флуоре-
сцентним комбинезонима, друм дрхти од машина
у измаглици михољског смога. А страшан је ово коридор –
километар сат судбински опомиње на светове
у које прелазиш, сад већ искусно попут ходача по жици.

КОСАЧ

Ти си свуда,
Ти си колумбијски кокаин,
Порно артикулација, металик стуб, плесачица
у крвним судовима
пулсације

ово тело распадното понавља се у ноћи
међу строповима

множим се на пикселе
по зидовима
отићи ћу далеко
бићу диодни Адам
имам нешто исувише лично с тобом

ја сам машина
ја сам есид
ја сам твоја икона

ХИПЕРМАРКЕТ

Пролеће, а тиха, бескрупулозна јесен
приближава ми се подмукло и уобичајено,
попут порезника. Помисао је то која ме
савладава у разбујалости, у травама из које
цвета влага, полен – сан снегова и пљускова.

То те порази јефтино, као у хипермаркету
случајно испуштена конзерва, па жагор
докотрљајућих погледа који те зауставе
филмски у незавршеном покрету између
рафова и пресуде у трену провлачања картице.

...паркинг, у трајању непријатности,
не крећеш се ни ка једним колима,

само одлазиш аутобуској станици,
уживајући у предзнању што недељом
нема гужве која ће те одгуривати
и обраћати пажњу, и то све у јесени којој се
унапред предајеш по сећању и навици,
цегер ти неће застајати о туђим бедрима,
нити ће те ико опомињати.

WEBCAM

Промени позадину на web каму
Постаје тако опасно додиривати једноличну површ
Кад би овај екран пренео нервозни зној у ишчекивању
дланова

Кад би овај екран извајао твој рељеф
Кад овај екран не би био екран

Већ њии!

Онда

Овај београдски сплин оличен у пихтијастом ваздуху
ужареним над аутопутем не би био толико страшан,
изашла би
на балкон без страха да ћу рестартовати тај свет у којем
трајеш.

Посматрао бих те искусним сочивом ока, fish-eye
обухватио би све око тебе, дао праву слику стварности
– испупчену, заобљену као твоје груди.

Али ти телом навлачиш сенку, престаје светлост у
укрупњавању
твог лика, и пре него што слика се затвори дођу усне и
пробију
границе кадра, у дисконекцији замрзне се ехо пољупца.